

Arrest

nr. 31 323 van 9 september 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. AMDOUNI en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 19 februari 2006 het Rijk binnen en diende op 5 maart 2009 een derde asielaanvraag in. Op 2 juni 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Morchakhel, Chawki district (Kunar), bent u van Pashtun origine en heeft u de Afghaanse nationaliteit. Toen u twee jaar oud was zou uw familie de oorlogssituatie in Afghanistan zijn ontvlucht en naar Swat (Pakistan) zijn verhuisd. U zou er een lange periode illegaal hebben verbleven. In 1995 zou uw familie naar Afghanistan zijn teruggekeerd maar u zou in Pakistan zijn achtergebleven om er in een restaurant te werken. Uw vader zou u wel geregeld hebben opgezocht. Toen u ongeveer twintig jaar oud was zou u gedurende een tweetal maanden naar Afghanistan zijn teruggekeerd om er een identiteitsdocument en een paspoort te bekomen. Begin 2004 zou u op aanraden van uw oom opnieuw naar Afghanistan zijn verhuisd omdat u vernam dat uw moeder

u miste. Toen u er aankwam hoorde u dat uw vader was verdwenen en uw zus was overleden. Uw vader zou in het verleden voor de Taliban hebben gewerkt en tengevolge zijn activiteiten zouden er mensen van de huidige gouverneur Assadullah Wafa om het leven zijn gekomen. Hierdoor zouden de mensen van Assadullah Wafa tot vier maal toe naar u zijn gekomen en diende u uw vader aan te wijzen. Hierop heeft u beslist het land te verlaten en naar België te reizen. Op 19 februari 2006 bent u in België aangekomen en op 20 februari 2006 diende u een eerste asielaanvraag in. Op 29 september 2006 nam het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omwille van de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. Het beroep dat u tegen deze beslissing indiende, werd onontvankelijk verklaard in de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen van 29 maart 2007. Uw verzoekschrift tot vernietiging van de laatst vermelde beslissing werd door de Raad van State niet toelaatbaar geacht in beschikking betreffende de toelaatbaarheid in administratieve cassatie, nr. 788 van 19 juni 2007. Op 1 oktober 2007 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 12 juni 2008 nam het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 22 oktober 2008 werd deze beslissing bevestigd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 17.478. Het beroep tegen deze beslissing werd eveneens niet toelaatbaar geacht (nr. 3608 van 27 november 2008).

Op 5 maart 2009 diende u een derde asielaanvraag in. U bent niet teruggekeerd naar Afghanistan en verwees naar de problemen zoals uiteengezet in de eerste asielaanvraag. Ter ondersteuning van deze asielaanvraag legt u een taskara voor, alsook een brief van de politie en een attest van dorpsoudsten over uw afkomst uit Kunar.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal reeds op 29 september 2006 een weigeringsbeslissing nam, omwille van bedrieglijke verklaringen en daarbij opmerkte dat aan uw afkomst en recente vertrek uit Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Deze beslissing werd bevestigd door de Vast Beroepscommissie. In het kader van uw tweede asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal eveneens een weigeringsbeslissing genomen, die werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Ondanks het feit dat geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw afkomst en recente verblijf in Afghanistan vroeg u een derde keer asiel aan, omwille van dezelfde problemen (CGVS, p. 2). U bracht in het kader van uw derde asielaanvraag evenwel geen elementen aan die voorgaande vaststellingen vermogen te wijzigen. U legde een taskara voor, alsook een attest van de politie en de getuigenis van twee dorpsoudsten over uw afkomst. De door u voorgelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde documenten te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat Afgaanse documenten een uiterst relatieve bewijswaarde hebben (zie hiervoor bijgevoegde informatie in het administratieve dossier). Daarnaast kunnen enkele opmerkingen worden geformuleerd over de door u voorgelegde documenten. Zo blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie in het administratief dossier is toegevoegd) dat de betrokkene persoonlijk aanwezig moet zijn bij de overhandiging van een taskara. Uw verklaring dat anderen deze taskara voor u hebben afgehaald (CGVS, p. 2), strookt niet met deze informatie. Voorts bleek u enkel over een Engelstalige versie te beschikken van het politierapport (CGVS, p. 3). Het is bedenkelijk dat de Afgaanse autoriteiten dergelijk document in het Engels zouden opstellen en niet in een van de landstalen. Het gesolliciteerde karkater van dit document, alsook de taalfouten, roepen verdere vragen op. U beweerde voorts dat uw moeder een aangifte heeft gedaan in het districtshuis, maar bleek zelf geen verdere uitleg of details te kunnen geven over deze aangifte, toen hierover door het Commissariaat-generaal naar meer details werd gevraagd (CGVS, p. 3).

De loutere verwijzing naar het feit dat uw moeder recentelijk zou zijn geslagen, vermag evenmin voorgaande vaststellingen te wijzigen. Gevraagd naar meer details over de mensen die haar zouden hebben geslagen bleef u bovendien opnieuw uiterst oppervlakkig. U verwees enkel naar "mijn vijanden", "mensen van de regering", waarna u toevoegde dat zij misschien aanhangers waren van de opvolger van Assadullah Wafa (CGVS, p. 4).

Gezien voorgaande vaststellingen zijn de door u voorgelegde documenten geenszins van aard de vaststellingen in het kader van uw vorige asielaanvragen te wijzigen.

Door het afleggen van bedrieglijke verklaringen stelt u het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid om een duidelijk beeld te krijgen van uw profiel, uw verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of de redenen waarvoor u deze derde landen heeft verlaten. Bijgevolg maakt u het de asielinstanties onmogelijk om tot een correcte inschatting te komen van uw nood aan bescherming.

Gezien de eerdere vaststelling dat uw afkomst en recente verblijf uit Afghanistan ongeloofwaardig zijn en u geen elementen aanbrengt die deze vaststelling vermogen te wijzigen, kan ook de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet u niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker haalt aan: “ **EERSTE MIDDEL** : schending van de definitie van de hoedanigheid van vluchteling zoals bepaald door de Internationale Conventie over het statuut van vluchteling getekend te Genève op 28 juli 1951 en de artikelen 48/3 et 48/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. **TWEEDE MIDDEL**: schending van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 over de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het beginsel van de goede trouw. **DERDE MIDDEL**: schending van de motiveringsverplichting en schending van art 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artt. 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het beginsel van de goede trouw.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker dient voor de derde maal een asielaanvraag in. Hierbij legt hij een duplicaat van zijn taskara neer, een attest van de politie en een brief van zijn dorpsversten. Verzoeker legt voorts bij zijn verzoekschrift een getuigenis neer over een aanval op zijn moeder en nicht.

3.1.1. Te dezen is de Raad niet bevoegd zich in beroep uit te spreken over de beslissingen genomen in het kader van de eerste asielaanvraag. Deze diende aangevochten te worden met de in de Belgische wetgeving bepaalde rechtsmiddelen. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel dat er niet meermaals geoordeeld wordt over eenzelfde zaak is te dezen zijn bevoegdheid beperkt tot de beoordeling van de in de derde asielaanvraag aangehaalde nieuwe gegevens en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, alsmede van de aanvraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Verzoeker wenst op te merken dat het CGVS “vrij vaag blijft over de echtheid van de door hem voorgelegde documenten. (...) De bewijslast hieromtrent ligt bij het CGVS. Het CGVS faalt echter in haar bewijslast. Wanneer het CGVS meent dat een document vals is, dient dit afdoende aangetoond te worden, niet louter op basis van een vermoeden of een twijfel, die op geen enkele wijze gestaafd wordt. Twijfel over de authenticiteit van het document is trouwens niet voldoende om te besluiten tot de verwerping van de asielaanvraag”. Verzoeker verwijst voorts naar de documenten neergelegd bij zijn verzoekschrift en stelt dat in het licht van de feiten die zich tegen zijn moeder voordeden, zijn asielrelaas geloofwaardig en coherent is. Voorts stelt verzoeker dat “De meeste vaagheden zijn trouwens terug te brengen tot misverstanden of door het feit dat er niet doorgevraagd werd om een tegenstrijdigheid werkelijk op te klaren of door een verkeerde vertolking van de bewoordingen”.

3.3. Het dient te worden benadrukt dat in tegenstelling tot wat het verzoekschrift hierover vermeldt, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag op de asielzoeker zelf rust. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoeker. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoeker en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten en zijn asielrelaas (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004).

3.4. Verzoeker legt een duplicaat van een taskara neer. Uit de informatie van Cedoca neergelegd in het administratief dossier, blijkt duidelijk dat voor het verkrijgen van een dergelijk document een hele procedure doorlopen moet worden, waaronder het persoonlijk verschijnen van de betrokkene. Verzoeker verklaart echter dat de aanvraag via zijn moeder, oom en vriend van zijn oom verlopen is, wat tegenstrijdig is met deze informatie. Aangezien verzoeker niet toelicht hoe hij op een oneigenlijke wijze een authentiek document kon verkrijgen, kan aan dit stuk geen bewijswaarde worden gehecht.

3.5. De neergelegde getuigenis van dorpsgenoten dd. 12/2/2009 is een eenzijdige verklaring zonder officieel karakter, zodat de bewijswaarde relatief is. Ook met betrekking tot de getuigenverklaring neergelegd bij het verzoekschrift kan dezelfde opmerking gemaakt worden over de bewijswaarde. Bovendien stelt de getuigenis enkel dat verzoekers moeder door ‘onbekende gewapende mannen’ aangevallen is en kan verzoeker bij het CGVS-verhoor hierover geen duidelijkheid scheppen. (zie gehoorverslag CGVS, p. 4) Bijgevolg is een verband met verzoekers voorgehouden problemen niet aangetoond en komt het bij het verzoekschrift toegevoegde stuk voor als opgemaakt voor onderhavig procedure. Wat betreft het neergelegde attest van de politie in Kunar, merkt hij het CGVS terecht op dat dit document opgesteld is in het Engels, wat geen officiële taal is in Afghanistan. Dit document vertoont bijgevolg een duidelijk gefabriceerd karakter. Ten overvloede blijkt uit de informatie in het administratieve dossier dat Afghaanse documenten in de praktijk op niet reguliere wijze kunnen verkregen worden en dat deze vrij te koop zijn aan relatief lage prijzen. Het louter neerleggen van documenten is onvoldoende om de hiaten in en de ongeloofwaardigheid van de verklaringen te herstellen. Aangezien *in casu* de neergelegde documenten een niet-authentiek karakter vertonen, blijft de ongeloofwaardigheid van verzoekers afkomst en relaas onveranderd.

3.6. Aangaande de vaagheid van zijn verklaringen dient opgemerkt te worden dat dit betrekking heeft op de motieven in zijn eerdere asielaanvragen. Het kan niet de bedoeling zijn om via een tweede of latere asielaanvraag kritiek uit te oefenen op een beslissing genomen in het kader van een vorige asielaanvraag, indien deze kritiek reeds kon worden aangevoerd in het kader van een beroep tegen deze vorige asielaanvraag. Zoals reeds werd gesteld is de Raad niet bevoegd om in het kader van onderhavig asielaanvraag dit motief nogmaals te beoordelen.

3.7. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), dit is in casu niet het geval.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst hierbij naar *“de lijst van de gevaarlijke provincies van het UNHCR”*.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a en b van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c) Vreemdelingenwet, volstaat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet en moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende zijn voorgehouden verblijf in [Afghanistan](#). De Raad heeft in het arrest nr. 17478 van 22 oktober 2008 rees geoordeeld dat *“Verzoekers eerste asielaanvraag werd afgewezen op basis van het feit dat verzoekers feitelijke afkomst uit Kunar in Afghanistan bedrieglijk werd bevonden wegens een manifest gebrek aan kennis van de lokale geografie, politieke realiteit en het dagelijkse leven aldaar. Gezien verzoekers asielrelaas zich in Kunar afspeelt is ook dit relaas bedrieglijk”*. Aan verzoekers nieuwe documenten kan geen geloof worden gehecht aangezien ze niet ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen en verzoekers eerdere verklaringen over zijn herkomst bedrieglijk voorkomen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Kunar, Afghanistan. Zoals hoger geoordeeld voert verzoeker geen nuttige elementen aan op dit punt en zijn de afgelegde verklaringen onvoldoende om enig verband aan te tonen. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.4. Verzoeker haalt een schending aan van “het beginsel van de goede trouw”, maar laat na dit concreet toe te lichten.

4.5. Het eerste, tweede en derde middel zijn ongegrond.

4.6. In een *“VIERDE MIDDEL”* beroept verzoeker zich op de *“schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (4 november 1950)”*.

4.7. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4.8. *VIJFDE MIDDEL : schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en het gelijkheidsbeginsel.”*

4.9. Verzoeker wijst hierbij op de computerpanne, stelt dat het gehoor *“chaotisch en amateuristisch”* verlopen is en dat er niet behoorlijk werd doorgevraagd, waaronder over de nieuwe feiten aangaande verzoekers moeder. Voorts stelt verzoeker dat hij geen bijkomende periode van vijf dagen kreeg om bijkomende stukken neer te leggen en dat met de nieuwe stukken geen rekening gehouden is.

Verzoeker verwijt het CGVS ook geen reactie gegeven te hebben op de vraag naar een nieuw verhoor. Tenslotte roept verzoeker de schending in van de gelijkheidsbeginsel daar *“er geen verklaring [is] waarom deze situatie zich bij verzoeker voordoet en niet bij anderen in dezelfde situatie”*.

4.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat een technisch probleem zoals een computerpanne enige hinder meebrengt is aannemelijk doch uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat het interview na de technisch problemen is doorgedaan. (zie gehoorverslag p.4: *ik schrijf verder op, met pen en papier*). De interviewer heeft bovendien wel degelijk vragen gesteld over het incident met verzoekers moeder, zoals blijkt uit pagina 4 en 5 van het gehoorverslag. Verzoeker en zijn raadsman kregen hierna de kans om bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker toont niet aan dat de omstandigheden van het verhoor zijn rechten hebben geschaad.

4.11. Wat betreft het neerleggen van bijkomende stukken, stelt de Raad vast dat verzoeker wel de mogelijkheid geboden werd om bijkomende stukken neer te leggen en werd hem hierbij gewezen op de standaardtermijn van vijf dagen. Verzoekers raadsman vroeg op het CGVS-verhoor een termijn voor het neerleggen van bijkomende getuigenverklaringen. Verzoeker kon niet ondubbelzinnig stellen of hij al dan niet een dergelijk stuk kon verkrijgen waarbij de ambtenaar besloot dat er geen termijn zal worden afgesproken. Dat uiteindelijk geen concrete termijn werd afgesproken sluit niet uit dat verzoeker de mogelijkheid had om bijkomende stukken neer te leggen binnen de standaardtermijn. Verzoeker heeft het bijkomende stuk pas op 3 juni 2009 verzonden, terwijl het gehoor meer dan twee weken eerder plaatsgevonden had en de beslissing op 2 juni 2009 genomen werd. Verzoeker heeft overigens op 18 mei 2009, dus vier dagen na het CGVS-verhoor, verzocht om een nieuw interview maar liet na de eventuele nieuwe stukken tijdig aan te kondigen. Dit klemt te meer nu ter terechtzitting blijkt dat verzoeker de achteraf opgestuurde getuigenis reeds anderhalve week voor het CGVS-verhoor ontving. Aangezien verzoeker wel gewezen werd op de standaardtermijn van vijf dagen, terwijl hij het bijkomende stuk pas twee weken later indiende, kan het argument dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan derhalve niet worden weerhouden. Het stuk werd overigens in onderhavige procedure behandeld.

4.12. De procedure voor de Commissaris-generaal is geen juridische procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

4.13. Inzake de vraag van verzoekers raadsman om een nieuw verhoor, merkt verweerder terecht op *“dat de Commissaris-generaal geenszins verplicht is een tweede interview te doen. Paragraaf 1 van artikel 6 van het KB van 11/07/2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt immers: “De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker minstens eenmaal op voor het gehoor”. De Commissaris-generaal heeft een discretionaire bevoegdheid om een tweede gehoor te organiseren indien hij dit nodig acht om nadere inlichtingen te verwerven die kunnen leiden tot het vaststellen van een gegronde vrees voor vervolging. Hoe dan ook, niets weerhoudt verzoeker ervan zijn standpunt aansluitend op het gehoor nogmaals schriftelijk uiteen te zetten (RvV, nr. 20.531 van 16 december 2008)”*. Verzoeker laat ook na in zijn verzoekschrift deze elementen toe te voegen die hij mogelijk niet had vermeld tijdens het CGVS-verhoor zodat het argument zelf ondergraaft wordt.

4.14. Wat betreft de ingeroepen schending van het gelijkheidsbeginsel beperkt verzoeker zich tot een algemene beschouwing hieromtrent, maar laat na dit verder uit te werken. Dit argument kan bijgevolg niet weerhouden worden. De overige middelen en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

4.15. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 9 september 2009 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK